

Camellia

夜凌都 เย่หลิงซี เขียน

ไผ่กวนอิม แปล

N.Wata วา

天价齐妃

ทอดทิ้ง
ชายา
ผู้สูงศักดิ์

บทที่ 1 บทนำ

แสงไฟหลากสีสัณยฆาตรัศวีแสงขึ้นต้องใบหน้าด้านข้าง
ของสตรีผู้หนึ่ง ผมลอนยาวสีไวน์แดงของเธอสยายงดงาม
ทำให้ท่าทางดูเอื่อยเฉื่อยทว่าต่อต้านคน สีหน้าเย็นชาราวกับ
น้ำแข็ง นัยน์ตาสีน้ำตาลที่ปกคลุมด้วยแพขนตาหนาเป็น
ประกายเยือกเย็นอันผลึกใสให้ผู้คนไม่กล้าเข้าใกล้ ชุตราตรี
เกาะอกสีดำเลื่อมเพชรเม็ดเล็ก ๆ ขั้วเน้นส่วนโค้งเว้าแผ่นหลัง
อันสมบูรณ์แบบของเธอ เสริมส่งให้รูปร่างดูโดดเด่นเป็นสง่า

ครั้นเสียงเคาะประตูข้างหลังดังขึ้น เธอคนนั้นก็เอ่ย
เสียงเย็นชาว่า “เข้ามา” จากนั้นก็หมุนตัวกลับมาองบุรุษผู้เดิน
เข้ามา ในที่สุดใบหน้าดวงนั้นจึงปรากฏรอยยิ้ม

“ซาโดว์ เรื่องที่คุณให้ผมไปตรวจสอบ ผมได้ตรวจสอบ
เรียบร้อยแล้วครับ” หล่หมีฆางนั่งบนโซฟาอย่างถึอวิสาสะ
มองไปยังหญิงสาวผู้่งดงามราวกับไม่เคยปรากฏขึ้นใน
โลกมนุษย์ที่อยู่ตรงหน้า อดไม่ได้ที่จะลอบถอนหายใจ หากไม่มี
คนบอก ใครจะคิดว่าเธอคือเจ้าแม่ของกลุ่มอิทธิพลมืด...ซาโดว์

หลี่หมิงซางเลิกคิดแล้วพูดต่อ “เพชร ‘โฮป’ ที่คุณต้องการนั้นจะถูกจัดแสดงในลาสเวกัสในวันพฤหัสบดีหน้า และชายที่เราตามสืบเมื่อไม่นานมานี้ก็บังเอิญไปที่นั่นในวันนั้นเหมือนกันครับ”

‘โฮป’ ได้ชื่อว่าเป็นเพชรแห่งความโชคร้าย ว่ากันว่าผู้ที่ได้ครอบครองจะเสียชีวิตด้วยสาเหตุประหลาดไปตามๆ กัน เป็นอัญมณีที่มีชื่อเสียงระดับโลก และเป็นสิ่งที่ชาโดว์อยากได้มาโดยตลอด

“โอ้ บังเอิญขนาดนี้เชียว” ชาโดว์คลึงแก้วไวน์ในมือ เหลือบมองของเหลวสีแดงในแก้วพร้อมกับหัวเราะเบาๆ แล้วถามอย่างเป็นกันเองว่า “เป็นฝีมือนายหรือเปล่า”

หลี่หมิงซางยกริมฝีปากขึ้นเป็นรอยยิ้ม พยักหน้ารับนิ่งๆ “ผมปล่อยข่าวลือว่าจะมีเกมการพนันที่เราจะจัดขึ้นที่ลาสเวกัสในวันนั้น และผู้ชนะจะได้รับรางวัลห้าสิบล้าน”

หลังจากได้ฟังคำพูดของหลี่หมิงซาง ชาโดว์ก็หันกลับไป ด้วยรอยยิ้มบางๆ และก้มมองทิวทัศน์ยามราตรีต่อไป อาคารสูง

ชั้นที่ยี่สิบสามเป็นสถานที่โปรดของชาโดว์ เธอชอบยืนอยู่บนที่สูงแล้วก้มมองผู้คนด้านล่างที่เดินขวักไขว่ไปมาไม่ต่างจากมด

ดวงตาคู่งามฉายแววเยือกเย็น ปกติชาโดว์มักจะเกลียดชังคนที่ติดหนี้ของเธอแล้วไม่ยอมคืนมาแต่ไหนแต่ไร ทว่าอันที่จริงนั้น เธอประสงค์จะมองชายคนนั้นด้วยตาของเธอเอง เธออยากเห็นว่าเขาเป็นเศรษฐีคนชนิดใดกันแน่ ถึงได้ใช้บริษัทของตัวเองทำสัญญากู้ยืมเงิน ให้ลูกสาวมาอยู่กับเธอเพื่อเป็นแพะรับบาป และที่ทำทั้งหมดนั้นก็เพียงเพราะต้องการเงินไปเล่นพนันเท่านั้น

‘เพชรโฮป’ กับชีวิตของชายผู้นั้น จะต้องตกอยู่ในกำมือของเธอในวันพฤหัสบดีหน้าอย่างแน่นอน...

เรือยอร์ชที่สุดหรูคลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากมาย ชาโดว์ชำเลื่องมองไปรอบๆ ห้องโถงด้วยแววตาเฉียบคม เธอกวาดสายตาฝ่าฝูงชนแต่ละชั้นไป และในที่สุดก็มาหยุดที่หน้าบุรุษเครื่องประดับที่มีผู้คนส่ายไปมา หลังจากนั้นก็เยื้องกรายมาถึงด้านหน้าของบุรุษ ยืนอยู่นอกวงล้อมสีแดง ชาโดว์จ้องมองเพชรสีน้ำเงินเม็ดโตด้วยแววตาลึกล้ำ พลังชำเลื่องมองหล่หมีงช้างที่เดินมาอยู่ข้างๆ ตน แล้วกระซิบถามด้วยรอยยิ้ม “คืนนี้

หลังจากที่ได้สิ่งนั้นมา นายลองทายดูสิว่าพวกคนอเมริกาหัวล้านเลียนพวกนั้นจะใช้ข้ออ้างอะไรในการเผชิญหน้ากับนักข่าวซุบซิบในวันพรุ่งนี้”

“มันใจขนาดนั้นเลยหรือครับว่าจะได้สิ่งนั้นมา” หลีหมีงฆางเล็กคิ้วเบาๆ แล้วย้อนถามด้วยรอยยิ้ม “ระวังจะโดนจิ้งจอกเผ่าพวกนี้แวงกัดเอาหน้าครับ หากเป็นอย่างนั้นคงไม่สนุกแน่”

“ถ้าพวกเขาสามารถกัดฉันได้ คงไม่ต้องลำบากอยู่ที่นี่หรอก” ซาโดว์มองนาฬิกาบนข้อมือด้วยรอยยิ้มเหยียดหยามภายในสิบนาที่หรือมากกว่านั้น เธอก็จะได้ครอง ‘เพชรโฮป’ ที่เป็นสมบัติล้ำค่าที่เธออยากได้มานั้นนาน และหัวของชายคนนั้นก็เช่นกัน

เวลาค่อยๆ ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ซาโดว์อดทนรอเวลาที่将会มาถึง ทันใดนั้นภาพเบื้องหน้าพลันมืดสนิท ทั้งห้องโถงตกอยู่ในความโกลาหลอลหม่าน ได้ยินเสียงระเบิดนอกประตูเป็นระยะ ซาโดว์กับหลีหมีงฆางหันมามองหน้าแล้วส่งยิ้มให้กัน

ซาโดว์จ้องมองไปยังเพชรสีน้ำเงินในกระจกใสผ่านแว่น
มองกลางคืน รอคอยเวลาที่จะมาถึงอย่างเงิบงัน รอยยิ้มจางๆ
ผุดขึ้นที่มุมปาก เธอแอบคำนวณเวลาที่ใกล้เข้ามาในใจ จากนั้น
เมื่อเห็นร่างแปลกๆ สองคนที่ด้านนอกประตูและเดินเข้ามาหา
อย่างเงิบงัน ซาโดว์ก็เดินตามหลังหลี่หมิงซางออกจากสถานที่
ตรงนั้นด้วยรอยยิ้มบาง เธอออกไปหาชายผู้ที่ติดหนี้เธอ
มากกว่าแปดสิบล้าน

ขณะที่นั่งอยู่ในรถ ซาโดว์มองออกไปนอกหน้าต่าง
เห็นฉากที่ไม่คุ้นเคยขึ้นเรื่อยๆ อดไม่ได้ที่จะตั้งข้อสงสัยอยู่ในใจ
หันไปมองหลี่หมิงซางที่กำลังตั้งอกตั้งใจขับรถ พร้อมกับขมวด
คิ้วและถามเบาๆ ว่า “จะไปที่ไหน”

“เมื่อครู่ผมเพิ่งได้รับรายงานว่าลูกน้องจับชายคนนั้น
ได้แล้วครับ ตอนนี้อยู่บนภูเขาข้างหน้า ที่นี่มีคนพลุกพล่าน
ผมเกรงว่าถ้าลงมือที่นี่จะเกิดปัญหาโดยไม่จำเป็น”

เมื่อฟังคำอธิบายที่เข้าใจยากของหลี่หมิงซางแล้ว ซาโดว์
ก็ลดศีรษะลงอย่างสงบ ปกปิดแสงเย็นที่วาบผ่านในดวงตา
คนที่เธอซาโดว์ต้องการฆ่า มีใครบ้างที่จะไม่สร้างปัญหา
นอกจากนี้ข่าวการสูญหายของ ‘เพชรโฮป’ ในคำคืนนี้ก็ทำให้

ตำรวจทั้งลาสเวกัสไม่ได้อยู่ว่างแน่นอน ดังนั้นเป็นไปได้
ที่พวกเขาจะมาสนใจเธอ!

ชาโดว์กำหน้าลงครุ่นคิด ไม่ได้สังเกตเห็นรอยยิ้มชั่วร้าย
บนใบหน้าของหลี่หมิงซางที่อยู่ข้างๆ

“หยุดรถ” น้ำเสียงอันน่าครั่นคร้ามระคนต่อต้าน
ไม่ยินยอมของชาโดว์ดังขึ้น เธอมองหลี่หมิงซางด้วยสายตา
เย็นชา “ฉันอยากกลับ”

“มาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้ากลับไปอีกจะไม่น่าเสียดายเธอ
คุณเคยบอกไม่ใช่หรือว่าต้องการกำจัดชายคนนั้นด้วยตัวเอง”
หลี่หมิงซางที่ไม่ได้เหยียบเบรกถามชาโดว์ด้วยความสงสัย
จนกระทั่งถูกบีบเย็นเฉียบจ่อเข้าที่ศีรษะ เขาจึงจำใจต้องหยุดรถ
จากนั้นก็มองเธออย่างขมขื่น “คิดไม่ถึงว่าผมติดตามคุณมา
ตั้งนานขนาดนี้แล้ว คุณก็ยังไม่ไวใจผมอีก”

“ในโลกนี้ ฉันไวใจแค่ตัวเองเท่านั้น” เธอยิ้มเย็นชา

ท่าทางที่เด็ดเดี่ยวของชาโดว์ทำให้หลี่หมิงซางรู้สึกแ่
กว่าเดิม เขาทำตามคำสั่งของเธอ เริ่มกลับรถและขับไปทาง
ใจกลางเมือง

หลังจากผ่านไปประมาณสองนาทีก่อนที่ ซาโดว์ก็รู้สึกได้ว่า มีบางอย่างผิดปกติอีกครั้ง อากาศในรถทำให้เธอรู้สึกคลื่นไส้ อยากอาเจียนและเวียนศีรษะ จึงยกมือข้างหนึ่งปิดปากและ จมูกอย่างระมัดระวัง ซาโดว์รู้ว่าตอนนี้เธอไม่ควรเปิดกระจกรถ เพราะอาจมีอันตรายซ่อนอยู่นอกหน้าต่าง หลังจากปลดเซฟปิ่น แล้ว ซาโดว์ก็ถามหลี่หมิงซางทันทีว่า “นายจะทำอะไรกันแน่!”

“คิดไม่ถึงว่าเธอจะสังเกตเห็นเร็วขนาดนี้ ไม่เสียทีที่ได้ ชื่อว่า ‘ซาโดว์’ ผู้เป็นเจ้าแม่ของกลุ่มอิทธิพลมืด” หลี่หมิงซาง เหยียบเบรกด้วยรอยยิ้มเยือกเย็น เป็นเหตุทำให้รถหยุดอย่างกะทันหัน ซาโดว์จึงเสียการทรงตัวไปชั่วขณะ

ปิ่นในมือซาโดว์ถูกหลี่หมิงซางแย่งไปอย่างรวดเร็ว ในพริบตานั่นเองเขาก็จ่อปิ่นใส่ทรวงอกเธอแล้วยิงทันที ดวงตางามทั้งคู่เบิกกว้างอย่างไม่อยากเชื่อ ซาโดว์หายใจอย่างยากลำบาก พยายามดึงมิดสันที่ซ่อนอยู่บนตัวออกมา แล้วแทงใส่ลำคอของหลี่หมิงซางอย่างรวดเร็ว แต่น่าเสียดายที่ชายหนุ่ม ไหวตัวหลบทัน มิดจึงกรีดไปหน้าเขาเป็นแผลลึกแทน

การไต่กลับเป็นการใช้กำลังทั้งหมดของชาโดว์แล้ว
กอบกับหลี่หมิงซางได้เตรียมยาหลอนประสาทไว้ในรถ จึงยิ่ง
ทำให้เธอไร้แรงตอบโต้

ชาโดว์ถูกหลี่หมิงซางพาขึ้นไปบนยอดเขาที่หนาวเย็น
และมีลมกระโชกแรง เธอกำหมัดอย่างอ่อนแรง นอนบนพื้น
ในสภาพอนาถ เลือดที่ไหลรินจากหน้าอกเปียกโชกไปทั่ว
ชุดราตรีของเธอ และยังเปลี่ยนดินแห้งใต้ร่างเธอให้ชุ่มฉ่ำ
แดงฉาน ร่างกายหนักอึ้งราวกับถูกใส่ปรอทจนเต็ม ชาโดว์
เงยหน้าขึ้นมองชายตรงหน้า กัดริมฝีปากล่างอย่างขมขื่น
จิตสังหารอันเยือกเย็นระเบิดออกมาจากดวงตาทั้งคู่ ถ้าทำได้
เธอจะลบความทรงจำทั้งหมดเกี่ยวกับชายคนนี้ทิ้ง และฆ่าเขา
อย่างไร้ความปราณีทันทีที่เธอพบเขาแน่นอน แทนที่จะ...
เลิยงเลื้อยร้ายให้กลายเป็นภัยกับตนเองอย่างนี้!

“ทำไม อยากฆ่าฉันนั้นหรือ” หลี่หมิงซางหัวเราะเยาะ
พร้อมกับย่อตัวลง ตบแก้มซีดขาวของชาโดว์ แล้วกระตุก
มุมปากขึ้นอย่างเย้ยหยัน “น่าเสียดายจริงๆ สภาพเธอแบบนี้
ถ้าขึ้นพุดออกไปจะมีใครเชื่อ จู้ๆ ฉันอยากจะเอากล้องมาถ่ายรูป
ส่งไปให้พวกนักข่าวซุบซิบตุนักเชียวว่า ชาโดว์ผู้เป็นเจ้าแม่
ของกลุ่มอิทธิพลมืดที่ปกติมักจะวางท่าสูงส่งสง่างาม แต่ตอนนี้

กำลังดิ้นรนด้วยลมหายใจเฮือกสุดท้าย ดูซิว่าใครจะยังยกย่อง
เธอจนเกินจริง ยกย่องว่าไม่มีอะไรที่เธอทำไม่ได้อีก!”

ขณะที่พูดเยาะเย้ย เขาก็หวนนึกถึงตลอดระยะเวลา
หลายปีที่ผ่านมา สำหรับสตรีที่อยู่ตรงหน้าคนนี้ เขาต้องทน
บาดเจ็บเพราะเธอมาก็ครั้งแล้ว รับกระสุนแทนมาตั้งกี่หน ทว่า
ท้ายที่สุดแล้วเขาก็ยังเป็นเพียงผู้ได้บังคับบัญชาที่ไม่รู้แม้กระทั่ง
ชื่อจริงของเธอ เรียกเธอได้เพียงรหัสว่า ‘ซาโดว์’ เหมือน
คนอื่น ๆ! เมื่อนึกถึงเรื่องเหล่านี้ แววดตาของหลี่หมิงซางก็ยิ่ง
มืดมน

“หึ ๆ” เมื่อได้ฟังคำพูดของหลี่หมิงซาง เธอคนนั้นก็แค้น
เสียงหัวเราะ คนที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่คนสนิทที่ร่วมเป็นร่วมตาย
กันมานานหลายปีแล้ว คุณธรรมน้ำมิตรและการสนับสนุนที่เธอ
มอบให้เขาในอดีต วันนี้ได้กลายเป็นกระสุนปืนฝังอกกลับมา
แทน

ซาโดว์หรีตพยายามอดทนบอกตัวเองในใจว่าต้อง
ไม่ตายที่นี่ เธอมองซ้ายข้างๆ ที่ใช้กลอุบายได้สำเร็จอย่าง
เหยียดหยาม พูดพร้อมกับหัวเราะเบาๆ “ถึงฉันตาย แกก็ไม่
ทางนั่งแทนที่ของฉันได้ หลายปีก่อนแกยังเป็นแค่หมาขอลาน

ข้างถนน และหลายปีต่อมา แกก็ยังเป็นแค่หมาเลียรองเท้าของ
ฉันเท่านั้น! อย่าลืมแผลจากมีดสั้นที่ฉันกรีดหน้าแกเมื่อครู่ล่ะ
แกน่าจะรู้ดีนะ ว่ามีดสั้นที่ฉันพกติดตัวไว้ไม่เคยมีมีดเล่มไหน
ที่ไม่อาบยาพิษ”

“ระยำ!” หลีหมีงาช้างลุกขึ้นยืนด้วยความโกรธเกรี้ยว ฟาด
เท้าเตะซาโดว์อย่างบ้าคลั่ง จากนั้นก็คว้าคอเสื้อของเธออย่าง
ดุจัน แล้วลากไปที่ขอบหน้าต่างราวกับลากเศษขยะ หลีหมีงาช้าง
จิกหัวเธอให้เธอมองหน้าเขาให้ชัดๆ พร้อมกับกัดฟันและพูดว่า
“เธอหมดโอกาสแล้ว รู้ไหมว่าตลอดห้าปีที่ผ่านมามีคนถ่มตัว
อยู่เคียงข้างเธอ เชื่อฟังคำสั่งเหมือนหมา! ซาโดว์ ฉันอยากให้
เธอมองให้ชัดๆ ว่าวันนี้เธอตายด้วยน้ำมือของใคร!”

ร่างบอบบางถูกผลักตกจากหน้าผา ซาโดว์ได้ยินเสียง
หัวเราะอย่างบ้าระห่ำของชายคนนั้น รู้สึกถึงแรงโน้มถ่วงของ
ร่างกายที่กำลังร่วงลงไป เธอค่อยๆ หลับตาด้วยความเศร้าโศก
เต็มหัวใจ

ไม่นึกไม่ฝันว่าเธอที่อยู่ท่ามกลางการต่อสู้และเช่นฆ่า
ผู้คนมาหลายปี สุดท้ายแล้วก็ไม่อาจรอดพ้นจากมหันตภัยแห่ง
ความตายได้...

บทที่ 2 ข้ามมิติ

ในคุกใต้ดินที่มีมืดและอับชื้น สตรีที่ถูกมัดไว้กับหลักไม้ร่างกายเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ เสื้อผ้าอาภรณ์เปื้อนเลือดชาดรุงรัง ใบหน้าดูซีดเซียวไร้ชีวิตชีวา

“สาदन้า ปลุกนางขึ้นมา!” เสียงเล็กแหลมของสตรีนางหนึ่งดังขึ้น นางชำเลืองมองหญิงที่กำลังหมดสติอย่างไม่พอใจ ใบหน้านางแสดงสีหน้าเหยียดหยาม มือทั้งคู่เท้าสะเอวยิ้มเยาะหญิงผู้ที่ถูกปลุกด้วยน้ำเย็น และสืบเท้าเข้าไปใกล้สองก้าว ออกแรงดึงผมของหญิงผู้นั้นอย่างแรง เอ่ยเสียงเย้ยหยันขึ้น “นางแพศยา ดูซิว่าเจ้าจะทนได้ถึงเมื่อใด!”

ชาโดว์ลืมหันด้วยความงุนงง ความรู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรงของร่างกายทำให้เธอตื่นตัวมากขึ้น คิ้วงามขมวดมุ่น เพราะไม่สามารถยับยั้งได้ ชาโดว์ก้มหน้ากวาดสายตาสังเกตสภาพแวดล้อมที่อยู่อย่างระมัดระวัง คาดเดาว่าที่นี่คือที่ซ่อนของศัตรูคนไหน แต่จากที่ปรากฏสู่สายตากลับทำให้เธอต้องตกตะลึง

ทันใดนั้นชาโดว์ก็เงยหน้าขึ้นและกวาดตามองไปยังคนอื่น ๆ ที่อยู่ในห้อง หญิงสาวใส่ชุดโบราณงดงามที่สามารถเห็นได้ทางโทรทัศน์เท่านั้น ชายสองคนในชุดสีดำก็แต่งกายแปลกประหลาดเช่นกัน ส่วนชาโดว์เอง แขนขาถูกมัดยึดไว้กับหลักไม้

หวนนึกถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองแล้วมองไปยังคนตรงหน้า นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ชาโดว์รู้สึกหวาดกลัว ไม่มีทางที่เธอจะยังมีชีวิตอยู่! ความรู้สึกของกระสุนที่เจาะหน้าอก ยังคงตราตรึงอยู่ความทรงจำ ภาพด้านหลังของบุรุษที่เตะเธอตกหน้าผาแล้วหันหลังให้ เธอไม่มีวันลืมเด็ดขาด! แต่ตอนนี้...

ชาโดว์ก้มหน้ามองเสื้อผ้าบนร่างตัวเองเงิบๆ ฉากที่ไม่คุ้นเคยตรงหน้า สมองอันฉลาดอยู่เสมอเริ่มประมวลผลด้วยความเร็วสูง พยายามระงับความตกใจในตอนนี้อยู่โดยไม่สนความเจ็บปวดที่เกิดจากการเฉียนตี้ ดวงตาของชาโดว์ฉายแววซับซ้อน แม้เรื่องที่จินตนาการไว้เหล่านี้จะเป็นไปไม่ได้ แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นเช่นนั้น เธอ...ข้ามมิติ!

“มองอะไร นางสาวเลว! ถือตนว่าเป็นองค์หญิงแห่งแคว้นซางฉง ก็จะทำเรื่องชั่วช้าในจวนอ๋องได้เช่นนั้นรี ข้ามมองออก

ตั้งแต่แรกแล้วว่าเจ้าเป็นนางจิ้งจอก นี่ไม่ถึงว่าจะแพศยาถึงชั้นไปหาบุตรเองเช่นนี้ ยามนี้ยังมีอะไรจะพูดอีก นางสาวเลว กำลังคิดอะไรของเจ้า” ครั้นเห็นหญิงสาวยังนิ่งเงียบ หลีหลินซานก็ยิ้มเป็นสัญญาณให้ชายทั้งสองหยุดลงมือ ดวงตาจ้องสตรีที่กำลังเงียบด้วยสายตาเกลียดชัง ตะโกนถามว่ารับใช้ที่อยู่ด้านหลังว่า “พวกเจ้าคิดว่า พระชายาของเราดงามหรือไม่”

เมื่อได้ยินคำถามของหลีหลินซาน บ่าวรับใช้ทั้งสองก็อดไม่ได้ที่จะมองหน้ากันด้วยความสงสัย แต่ไม่กล้าให้นางสังเกตเห็นปฏิกิริยาของตน หากพวกเขาตอบว่า ‘งาม’ ก็กลัวว่าหลีหลินซานจะโกรธ แต่หากตอบว่า ‘ไม่งาม’ ก็กลัวว่าคำตอบนี้จะไม่ใช่คำตอบที่นางต้องการ...

ขณะที่ทั้งสองอยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ในที่สุดหลีหลินซานก็พูดเสียงเนิบช้าต่อว่า “พวกเจ้ายังไม่รู้กระมัง พระชายาของเราใจกว้างยิ่ง กล้าเข้าไปสำเร็จสำราญกับองค์รัชทายาทถึงในวัง คนธรรมดาอย่างพวกเราจะเทียบเคียงได้อย่างไร!”

เสียงของหลีหลินซานหยุดลงชั่วขณะ มองหน้ามู่เยียนด้วยรอยยิ้มเหยียดหยาม ถามอย่างประชดประชัน “เจ้าคิดได้

แล้วใช่หรือไม่ ยอมรับว่าตนเองเคยมีความสัมพันธ์กับชายอื่นแล้ว หรือว่านอกจากองค์กรชทายาทแล้ว เจ้ายังมีความสัมพันธ์กับชายอื่นที่พวกเรายังจับไม่ได้อีก ข้าจะบอกเจ้าให้ หากคิดได้แล้วก็รีบสารภาพออกมา ไม่นานว่าท่านเองจะใจกว้างให้อภัย ยอมละเว้นชีวิตของเจ้าก็เป็นไปได้!”

เสียงพูดเจ็ยแจ้วกระทบโสตประสาทของชาโดว์ ทำให้เธอซึ่งหงุดหงิดเป็นทุนเดิมอยู่แล้วยิ่งอารมณ์เดือดปุดๆ ขึ้นมา ดวงตาทั้งคู่หริ่ง ทั้งร่างเผยเจตนาสังหารอย่างชัดเจน สายตายุ่งเหยิงสบตากับหลี่หลินชาน เธออยากตะโกนว่า ‘ไสหัวไป!’ แต่ลำคอและปากที่มีเลือดคบเต็มทำให้ไม่สามารถเปิดปากพูดอะไรได้

“เจ้ามองอะไร ทำไม คิดว่าเรื่องอื้อฉาวของเจ้ายังฉาวโฉ่ไม่พอหรือ วันนี้ข้าจะจัดการแทนท่านเอง! เขียนต่อไป!”

ชาโดว์มองไปยังหลี่หลินชานด้วยสายตาแน่วแน่ อดทนต่อสิ่งที่เขียนใส่ตัวเองด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ แม้จะโดนเขียนจนเนื้อปรี แต่เธอก็ไม่ส่งเสียงใดๆ ทำเพียงจ้องทั้งสามคนที่อยู่ในห้องด้วยสายตาคมกริบเจียบๆ ทำให้ทั้งสามรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

แต่หลังจากนั้นไม่นาน บ่าวรับใช้ทั้งสองก็หยุดเฉยตามมาด้วยเสียงฝีเท้าที่เดินมาอย่างเนิบช้าของผู้ชายอีกคนหนึ่ง ชาโดว์รู้สึกหายใจได้คล่องขึ้นครู่หนึ่ง เธอเงยหน้าขึ้นมองและแน่นอนว่าเขาก็ใส่ชุดโบราณอีกคน...

ชายคนนั้นใส่เสื้อสีขาวที่ทำจากผ้าไหมคุณภาพสูง ผมหาสีดำสนิทถูกเกล้าขึ้นสูงด้วยกวานทอง ในมือถือพัดกระดาษ กำลังเดินตรงมาทางชาโดว์ด้วยท่าทางเอื่อยเฉื่อยและสงบเย็นชา เขาเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเธอด้วยท่วงท่าสง่างามพร้อมกับเชิดกางเขนเล็กน้อย ดวงตาเรียวยาวตั้งเมลิตซึ่งมองสำรวจตัวชาโดว์อย่างไม่ไยดี จากนั้นก็เอื้อมมือมาบีบคางของเธอ และส่ายยิ้มชั่วร้าย ดวงตาสีนิลเยือกเย็นดั่งน้ำแข็ง พันปีที่ไม่มีวันละลายทำให้ผู้คนรู้สึกหนาวเหน็บ

ชายคนนั้นค่อยๆ ขยับริมฝีปากพูดด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ ชาโดว์ไม่สามารถคาดเดาอารมณ์ของเขาได้ “มูเยียน บอกข้ามาสิ ในหนึ่งคืนเขาทำให้เจ้ามีความสุขได้กี่หน”

ชาโดว์ตกใจ ไม่คิดว่าชายตรงหน้าจะถามคำถามเช่นนี้ ตั้งแต่ประโยคแรก เธอกัตรีมฝีปากล่าง รู้สึกได้ว่าชายคนนี้

จัดการได้ไม่ง่ายเลย ฟังจากเสียงผีเท้าของเขาที่เดินเข้ามา เธอก็ฟังออกแล้วว่าวายุฤทธิ์ของเขาต้องสูงมากแน่นอน

ซาโดว์ลัดสายตาลง บังคับตัวเองไม่ให้สบตากับชายคนนั้น เธอไม่รู้ว่า ‘เขา’ ในคำพูดของชายคนนั้นคือใคร และในขณะที่เดียวกันก็ไม่อาจเผยพิรุณได้ ไม่อาจให้คนที่รู้ว่าเธอไม่ใช่ ‘มูเยียน’ ในสายตาของพวกเขาแล้ว หากเธอพูดความจริงออกไป ชายผู้เฉลียวฉลาดที่อยู่ตรงหน้าคนนี้อาจคิดว่าเธอกำลังแสดงละครอยู่ และยิ่งเกิดโทสะอาจลงโทษถึงขั้นประหารชีวิตก็เป็นได้

ซาโดว์นิ่งเงียบไม่ปริปากพูด เธอเพิ่งมาถึงสถานที่ที่ไม่รู้จักนี้ หากคนที่ซึ่งระมัดระวังตัวอยู่เสมออย่างซาโดว์ยังไม่เข้าใจและไม่มั่นใจในสถานการณ์อย่างชัดเจน จะไม่มีวันเคลื่อนไหวกระทำการอะไรโดยพลการเด็ดขาด การเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันของมิติเวลา ทำให้ซาโดว์ต้องคิดให้มาก ค่อยๆ เริ่มยอมรับตัวตนอื่นของตัวเอง เธอเข้าใจว่านับจากนี้ไป เธอจะไม่ใช่ซาโดว์ที่เคยเป็นอีกต่อไป แต่เป็นสตรีโชคร้ายที่ชื่อ ‘มูเยียน’

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง มู่เยียนก็ขยับริมฝีปากอัน
สันเทา เอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “หากอยากรู้ความจริงก็ไป
ถามเขาดูสิ ข้าจะไม่พูดอะไรทั้งสิ้น”

“เช่นนั้นหรือ” ชายคนนั้นเลิกคิ้วหนา และเอ่ยเหินบแนม
“นึกไม่ถึงว่าชายาของข้าจะเสียสละเพื่อเขามากเพียงนี้ แต่ที่ข้า
ไม่เข้าใจก็คือ ในเมื่อชายาไม่อาจทนโดดเดี่ยวในห้องหอได้
เหตุใดเจ้าจึงไม่เมตตาคนใกล้ตัวอย่างพวกบ่าวรับใช้ในจวน
ที่ต้องทนทุกข์อยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน แทนที่จะถ่อไปหาคนไกล
เช่นนั้น”

ชายคนนั้นมองมู่เยียนที่ไร้ปฏิกิริยาตอบสนองเงียบๆ
ก่อนจะพยักหน้าพร้อมกับยิ้มเยาะ แล้วเหลือบมองไปยังบ่าว
รับใช้สองคนที่ยืนอยู่ข้างๆ กระซิบเสียงเบา “เมียนางต่อไป
จากนั้นไปหาพวกบ่าวรับใช้สักหลายๆ คนมาปรนนิบัติชายา
ของข้า จำไว้ว่า ‘ปรนนิบัติ’ เข้าใจหรือไม่”

ปรนนิบัติหรือ! หลังจากได้ยินคำพูดของชายคนนั้น
บ่าวรับใช้ทั้งสองต่างก็มองหน้ากันด้วยสีหน้าตื่นตระหนก
ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นถึงพระชายา หากมีอะไรผิดพลาด ต่อให้
พวกเขามีสักสิบหัวก็ไม่พอตัด!

เมื่อสังเกตเห็นความลำบากใจของป่าวชายทั้งสอง ชายคนนั้นก็หรีตาแล้วถามอีกครั้ง “ว่าอย่างไร คำพูดของข้า พวกเจ้ายังเคลือบแคลงอีกรี”

“เรียนท่านอ๋อง ไม่พะยะคะ...” ทั้งสองพยักหน้ารับอย่าง จพอใจ และไม่กล้าพูดอะไรอีก เพราะพวกเขารู้ว่าในยามนี้ หากพูดมากไปแม้เพียงคำเดียว เกรงว่าตนอาจลงเอยด้วยการ ไปอยู่ในปรโลกทันที

ชายคนนั้นเดินไปที่เก้าอี้ตัวเดียวในห้องแล้วนั่งลง อย่างสบายใจ ยกน้ำชาสมุนไพรขึ้นจิบ ขณะที่จิบก็มองสภาพ อันน่าอดสูของมู่เยียนด้วยรอยยิ้มจางๆ ดวงตาเยือกเย็นคู้่นั้น สุกสกาวพรราวเสน่ห์อันชั่วร้าย

“ท่านอ๋อง ท่านดู ดูสายตาของนางสิ ทำทางเหมือนจะ ไม่ยอมเลยพะคะ!” ขณะที่หลี่หลินซานกระตุกเสื้อของชายคนนั้น ก็ทำตัวอ่อนปวกเปียกไปซบอกของเขา ก่อนจะเอ่ยน้ำเสียง เย้าวน “ใช่สินะ ถึงอย่างไรพระชายาของเราก็คงเป็นองค์หญิง แคว้นหนึ่ง เมื่อถูกจับได้ว่าแอบนัดพบกับชายคนหนึ่ง ถึงอย่างไรก็ต้องเสียเกียรติ แต่ท่านอ๋อง หากครั้งนี้ท่านปล่อย นางไปจริง ๆ ก็ไม่รู้ว่าจะต่อไปเมื่อมีเวลาว่างนางจะคลานไป

อุ่นเตียงให้ชายอื่นหรือไม่ หากไม่แสดงให้นางเห็นถึงความ
ร้ายกาจ เช่นนั้นต่อไปจนอ่องเชื้อของเราคงมีหนุ่มน้อยที่นาง
พามาเดินสวนกันเต็มไปหมด หากทำให้บรรยากาศภายในจน
เลวร้ายไปจะอย่างไรเพคะ”

“หลินซานพูดถูก ทำตามที่ได้ว่าเถิด” ชายคนนั้น
ส่ายะยิ้มน่ากลัว รังเอวบางของหลี่หลินซานเข้ามากอดไว้ใน
อ้อมแขนของตน แล้วจุ่มพิตแก้มของนาง

มู่เยียนมองชายหญิงทั้งสองที่กำลังพลอดรักกันด้วย
สายตาเป็นชา ความโกรธในใจกำลังจะระเบิด แต่ที่เฉยเมยดี
กระทบร่างของนางครั้งแล้วครั้งเล่า ยิ่งลงส่ำโหดเหี้ยม
มากเท่าไรก็ยิ่งทำให้ร่างกายของมู่เยียนที่ซึ่งกำลังจะตาย
ทนไม่ไหวมากขึ้นเท่านั้น นางกัดริมฝีปากของตนเองอย่างแรง
เลือดสีแดงสดไหลตามรอยส่ำเป็นทางยาวนานเกลียด ทำให้
สภาพของมู่เยียนดูน่าเกลียดประมาณ

มู่เยียนรู้สึกวิงเวียนศีรษะ รู้สึกเพียงว่าโลกตรงหน้า
ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีดำ แต่ถึงน้ำเย็นที่ราดบนศีรษะทำให้นาง
สะดุ้งตื่นอย่างเสียมิได้

เมื่อมู่เยียนมองไปยังชายหญิงที่กำลังคลอเคลียกัน ก็เห็นพวกเขากำลังมองมาด้วยสายตาเย้ยหยันและรอยยิ้มยิยในในความเจ็บปวดของนาง มู่เยียนก้มหน้าลงเล็กน้อย ปกปิดประกายประหลาดในแววตา พยายามอดทนต่อการเยียนตีของบ่าวรับใช้ทั้งสองคนสุดกำลัง

เนื่องจากบาดแผลบนร่างกายที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดมู่เยียนก็ทนไม่ได้และสลบไปอีกครั้ง ชายคนนั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้ มองมู่เยียนที่ไม่มีท่าทีว่าจะตื่นแม้จะถูกสาดน้ำเย็นไปสองถึงแล้วก็ตาม เขาขมวดคิ้วด้วยความผิดหวัง จากนั้นก็สะบัดชายเสื้อแล้วยืนขึ้น โอบไหล่ของหลี่หลินซานที่อยู่ข้างๆ แล้วกล่าวด้วยความไม่พอใจ “ไปเถิด วันนี้ไม่มีเรื่องสนุกให้ดูแล้ว กลับไปนอนพักดีกว่า เดี่ยวค่อยกลับมาใหม่” หลังจากหยุดชะงักครู่หนึ่ง ชายคนนั้นก็หันไปสนใจบ่าวรับใช้สองคนที่เพิ่งถอนหายใจด้วยความโล่งอก “พวกเจ้าสองคนอย่าลืมต้องไปเรียกบ่าวรับใช้คนอื่นมาด้วย อย่าปล่อยให้ชายาของข้าต้องโดดเดี่ยวลำพัง เข้าใจหรือไม่”

การจากไปของชายคนนั้นกับหลี่หลินซานทำให้คุณไต้ดินตกอยู่ในความเงิบสงัดอีกครั้ง

บ่าวรับใช้สองคนยืนอยู่หน้าเสายึด ต่างมองมู่เยียนที่มีสภาพชวนสังเวชใจด้วยสีหน้าเป็นกังวล หลังจากลังเลอยู่หลายครั้ง ในที่สุดพวกเขาก็รวบรวมความกล้าก้าวไปข้างหน้า เอื้อมมือไปอังจมูกของมู่เยียนทดสอบการหายใจของนาง

ลมหายใจอันแผ่วเบาทำให้หัวใจที่แขวนอยู่บนเส้นด้ายของคนทั้งสองกลับมาสงบได้ในที่สุด พวกเขาถอนหายใจอย่างจนปัญญา ก่อนจะวางแผ่นหนังที่เปื้อนเลือดลง จากนั้นถึงค่อยเดินออกจากห้องซังไปทำตามคำสั่งผู้เป็นนายด้วยใบหน้าขาวซีด นั่นคือไปเรียกบ่าวรับใช้คนอื่นเข้ามา...

บทที่ 3 ชายชุดดำ

มู่เยียนลืมตาขึ้นอย่างสะลึมสะลือ เนื้อหนังตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าและเทะไม่มีขึ้นดี นางสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ค่อยๆ ปรับสายตามองให้ชัดๆ แล้วสังเกตห้องข้างอย่างระมัดระวังอีกครั้ง ท่ามกลางยามราตรีเงียบสงัดไร้ผู้คน ในคุกใต้ดินที่มีแต่มู่เยียนอยู่คนเดียวเช่นนี้ให้ความรู้สึกมีดমনนัก

มู่เยียนถูกมัดไว้กับหลักไม้จึงไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ ทำได้เพียงแค่อู้งตรงนั้นอย่างไร้ประโยชน์ จดจ่ออยู่กับความคิดของตนอย่างแน่วแน่

ในคุกใต้ดินที่เงียบสงบเช่นนี้ชวนให้ผู้คนรู้สึกหวาดหวั่น ทว่าความเงียบสงบเช่นนี้ก็กลับเป็นสิ่งที่มู่เยียนผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยอยู่ในเมืองที่พลุกพล่านไม่เคยสัมผัสมาเป็นเวลานานแล้ว นางใช้ชีวิตอย่างรุ่งโรจน์ในกลุ่มอิทธิพลมีดมาหลายปี แต่สุดท้ายก็ถูกผู้ชายข้างกายที่ไวใจที่สุดทำร้ายจนตาย

แม้สวรรค์จะเห็นใจมู่เยียน ให้โอกาสนางได้มาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ แต่มิติแปลกประหลาดนี้และสภาพตนเองในปัจจุบัน

เป็นเหตุให้มู่เยียนต้องยิ้มอย่างขมขื่น เรื่องนี้ทำให้นางรู้สึกปวดศีรษะมากกว่าเดิม เพราะทันทีที่ลืมตาตื่นก็โดนคนเขียนตึฉวนเนื้อตัวเต็มไปด้วยแผลเหวอะหวะแล้ว สถานการณ์และประสบการณ์เลวร้ายเช่นนี้ไม่ใช่ทุกคนที่จะได้สัมผัส

มู่เยียนก้มหน้าตั้งใจฟังการเคลื่อนไหวรอบตัวอย่างระมัดระวัง ทันใดนั้นเสียงฝีเท้ารีบร้อนที่ดังมาจากไกลๆ ก็ดึงดูดความสนใจของนางทันที ครั้นเสียงฝีเท้านั้นเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ มู่เยียนเงยหน้าขึ้นก็เห็นชายหลายคนที่เปิดประตูเข้ามา พวกเขายืนเรียงรายอยู่ตรงหน้านาง พวกเขามองหน้ากันด้วยสีหน้าลำบากใจ แล้วสายตาทั้งหลายมาหยุดที่ตัวนาง มู่เยียนขมวดคิ้วเล็กน้อย ถามด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “มีอะไรหรือ”

“พระชายาใต้โปรดให้อภัยด้วย นี่เป็นคำสั่งจากท่านฮ่องพวงบ่าวไม่กล้าขัดคำสั่ง!” ชายที่เป็นหัวหน้ากล่าวอย่างจำใจ จากนั้นทุกคนก็จ้องมู่เยียนด้วยสายตาเย็นชา ต่างเข้ามาห้อมล้อมรอบตัวนาง เตรียมจะลงมือปลดเปลื้องเสื้อผ้าอาภรณ์ที่อยู่บนร่างนาง

เนื่องจากบาดแผลบนตัวมู่เยียนยังคงมีเลือดแห้งเกรอะกรัง เสื้อผ้าบางส่วนจึงติดยึดเนื้อหนังไม่สามารถถอดได้

บรรดาบ่าวรับใช้ไม่กล้าออกแรงฉีกเสื้อผ้าของนาง ทำได้เพียงค่อยๆ ทำให้เสื้อผ้าเปื่อยขึ้น จากนั้นจึงค่อยดึงออก ในไม่ช้าทุกคนก็ถอดเสื้อผ้าชั้นนอกของนางออกได้

มู่เยียนผู้ซึ่งไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ทำได้เพียงเฝ้ามองเหล่าบ่าวรับใช้ลงมือด้วยสีหน้าว่างเปล่า ขณะที่พวกเขา กำลังจะถอดเสื้อผ้าที่เหลือนบนร่างตนเองออก ทันใดนั้นนางก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเบาๆ อยู่นอกประตูคุก

มู่เยียนรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยที่เห็นหญิงนางหนึ่งวิ่งเข้ามาจากประตูห้อง แล้วกระแทกร่างใส่ชายที่อยู่ตรงหน้าด้วยความเร็ว แวตตาของมู่เยียนฉายความมึนงง นางไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ท่านพี่ ข้าจะช่วยท่านออกไป!” หญิงสาวเปิดประตูคุกอย่างรีบร้อน บนใบหน้าเป็นนคราบน้ำตาชัดเจน รีบแก้เชือกให้มู่เยียนเป็นพัลวัน จากนั้นก็พยุงร่างอันอ่อนปวกเปียกของมู่เยียนขึ้นมาใส่เสื้อผ้าให้นางด้วยมืออันสั่นเทา หญิงสาวตรงหน้ากอดพันพูดว่า “เขี่ยอีเฟิงคนเดรัจฉาน ข้าต้องฆ่าเขาด้วยมือของข้า เพื่อทวงความยุติธรรมให้พวกเรา!”

เชี้ยอี่เฟิงหรือ

ครั้นได้ยินหญิงสาวนางนี้โพล่งชื่อนั้นออกมา แววดา
อิมคริมของมู่เยียนก็เป็นประกายวาวโรจน์ นางเชื่อมโยงชื่อนี้
กับชายในชุดขาวที่เคยมาที่นี่และนึกถึงสิ่งที่พวกเขาพูด มู่เยียน
ค่อยๆ หาข้อสรุปได้ว่า เชี้ยอี่เฟิงน่าจะเป็นเจ้าของที่นี่ เขาเป็น
ท่านอ๋อง และสถานะปัจจุบันของตัวเองก็คือพระชายาของ
ท่านอ๋องผู้เยอหยิ่งและใจดำอำมหิตคนนั้น...

นางถูกหญิงสาวแปลกหน้าพาออกไปจากคุกใต้ดินโดยที่
ยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ แม้มู่เยียนจะรู้ว่าต่อจากนี้จะเกิดอะไรขึ้น
บ้าง แต่นางเหนื่อยทั้งกายทั้งใจไม่ยากอยู่ในสถานที่อย่าง
คุกใต้ดินนี้อีกต่อไป และแอบจดจำว่าคุกใต้ดินที่ออกมาหน้านั้น
อยู่ที่ไหน หญิงสาวคนนั้นพามู่เยียนเดินหลบหลีกกลุ่มองครักษ์
ที่เดินลาดตระเวนระลอกแล้วระลอกเล่า จนกระทั่งเดินไปถึง
เรือนหลังหนึ่งได้อย่างราบรื่น ขณะที่กำลังจะเปิดประตูเรือน
มู่เยียนก็สังเกตเห็นเงาดำเงาหนึ่งแวบผ่านสายตาไป

หญิงสาวที่อยู่ข้างๆ นางล้มลงกับพื้นด้วยการโจมตี
เพียงครั้งเดียว มู่เยียนฟังหลังชนกำแพงอย่างระมัดระวัง ตั้งท่า
ป้องกันตามสัญชาตญาณ แล้วมองไปยังชายในชุดดำบนต้นไม้

ข้างหน้าต่าง หน้ากากประหลาดบนใบหน้าของชายคนนั้น ทำให้มู่เยียนไม่เห็นใบหน้าของเขา ดวงตาทั้งสองคู่สบตากัน อย่างเจียบงัน ทว่าในใจของมู่เยียนกลับเต็มไปด้วยความรู้สึก สะทอนใจในเรื่องราวต่าง ๆ สำหรับการต่อสู้ระยะประชิดตัวนั้น นางไม่เคยสงสัยในฝีมือของตนเองเลย แม้จะเป็นสมัยโบราณ ที่ไม่รู้จักนี้ มู่เยียนยังคงมั่นใจว่ามีคนเพียงไม่กี่คนที่สามารถ ทำร้ายนางได้! แต่สิ่งที่เรียกว่าวิชาตัวเบานี้กลับไม่ใช่สิ่งที่นาง สามารถรับมือได้

และการเคลื่อนไหวตามสัญชาตญาณของมู่เยียนทำให้นัยน์ตาของชายชุดดำฉายแววระยิบ เขาสำรวจเสื้อผ้าอาภรณ์ ที่ขาดรุ่งริ่งของนางผาดเทียวแล้วกระโดดลงมา เพียงชั่วพริบตา ก็มาปรากฏตัวอยู่ต่อหน้ามู่เยียน พร้อมกับพูดโพล่งด้วยน้ำเสียง ชั่วร้าย “กลางดึกเช่นนี้ คงไม่เหมาะกระมังที่พระชายาเชื้อจะมา อยู่ที่นี่”

“เจ้าเป็นผู้ใด!” มู่เยียนขมวดคิ้วถามด้วยเสียงแหบแห้ง

ชายในชุดดำจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของหญิงสาวที่อยู่ ตรงหน้า ไม่ได้ตอบคำถามของนางในทันที แต่หลังจากจ้องอยู่ ครู่หนึ่ง เขาก็หันหลังกลับและจากไปพร้อมกับรอยยิ้มในดวงตา

ก่อนจะกล่าวทิ้งท้ายด้วยน้ำเสียงคลุมเครือประโยคหนึ่ง “พระชายารักษาร่างกายตนเองก่อนดีกว่า ในภายหน้าพวกเรา ยังต้องพบกันอีก” หลังจากกล่าวจบร่างของเขาก็กลืนหายไปในความมืด

มู่เยียนยืนตัวแข็งทื่อหนึ่งงันอยู่ที่เดิม มองตามทิศทางที่ชายชุดดำเพิ่งจากไป อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจเฮือกใหญ่ จากนั้นก็ก้มมองหญิงสาวที่หมดสติไป นางย่อตัวลง ใช้แรงทั้งหมดประคองหญิงสาวขึ้น แล้วผลักประตูเรือนตรงหน้าอย่างระแວดระวัง แล้วเดินเข้าไปอย่างระวังตัว

ทั้งสองนั่งฟังพัก่อนด้วยความเหนื่อยล้าทั้งคืน ในเช้าวันต่อมาทันทีที่ฟ้าสว่าง มู่เยียนก็ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นด้วยเสียงเปิดประตู

หนึ่งชายหนึ่งหญิง เมื่อมู่เยียนเห็นสองคนนี้ปรากฏตัวต่อหน้าอีกครั้ง นางก็ต้องปวดศีรษะขึ้นมา

“จู่ๆ ข้าว่าพระชายาของเราเป็นดังหยกล้ำค่าจริงๆ จึงทนทรมานไม่ไหว! ทำไม นอนเพียงคืนเดียวก็ทนไม่ได้จนต้องวิ่งกลับมาแล้วหรือ เช่นนั้นเจ้าจงบอกข้ามา ว่าเตียงของเจ้า

สบายหรือว่าเตียงของข้างนอกสบายกว่า” หลีหลินซานกล่าว
ตากตากแผ่ความนัยว่ามู่เยียนไม่สำรวมกิริยา แล้วเดินนวย
นาดไปหยุดอยู่ข้างๆ เชี้ยอี้เฟิง จากนั้นกอดแขนของเขาก่อนจะ
เอ่ยด้วยรอยยิ้มเย้ายวน “ท่านอ๋องเพคะ นางมีความผิดเพิ่มอีก
ข้อแล้ว ท่านคิดว่าควรจัดการเช่นไรดี หรือพวกเราควรใจกว้าง
มากกว่านี้ หาบุรุษสักสองสามคนมาปรนเปรอให้พระชายา
มีความสุขอีกสักเล็กน้อย แล้วค่อยไล่นางออกจากจวนอ๋องเชี่ย
ดีหรือไม่เพคะ”

เชี้ยอี้เฟิงฟังหลีหลินซานพูดโดยไม่เอ่ยคำใด ไม่แม้แต่
จะมองหน้าคนพูด เอาแต่จ้องมู่เยียนเจี๊ยบๆ ยกมุมปากขึ้นเป็น
รอยยิ้มชั่วร้ายที่ทำให้คนหวั่นเกรง เขาแค่จ้องใจถอนกำลัง
องครักษ์ในคุกเพื่อจะดูว่าสตรีคนนี้จะดึงดูดคนอื่นมาหรือไม่
แต่น่าเสียดายที่เขาประเมินนางสูงเกินไป คนที่ควรจะมา
กลับไม่มา ส่วนคนโง่มั่งที่ไม่ควรมากลับปรากฏตัวได้ทันเวลา

ทันใดนั้นรอยยิ้มที่มุมปากของเชี้ยอี้เฟิงก็พลันเลือน
หายไป สายตาเย็นชา เป็นความเยือกเย็นที่ชวนให้หนาวสะท้าน
ทั่วร่าง เขาออกคำสั่งเสียงเจี๊ยบขาด “ลากสองคนนี้ออกไปโดย
คนละสามสิบไม้!”

ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์ เล่ม 1

天价齐妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) 10170

โทรศัพท์ 0-2422-4964 ต่อ 9999, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《天价齐妃》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

夜凌祁 Ye Ling Xi.

ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์ เล่ม 1 / 夜凌祁 Ye Ling Xi เขียน ; ไม้กวอนิม จาก แปล : 天价齐妃

.— กรุงเทพฯ คามิลเลีย :อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, .2568

(1) 243 หน้า.

1 . นวนิยายจีน .I. ไม้กวอนิม, ผู้แปล .II. ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์.

ISBN 978-616-18-7483-4